

Samarbejde er nøglen til fred i Palæstina

EIRNS 21. november 2025

INTERVIEW: Dr. Gershon Baskin

Schiller-instituttet

Gershon Baskin

Følgende er en redigeret udskrift af interviewet den 12. november 2025 med Dr. Gershon Baskin. Dr. Baskin er en israelsk fredsaktivist og klummeskribent for Jerusalem Post og seniorforhandler, som har spillet en stor rolle i flere forsøg på fredsforhandlinger mellem Israel og Palæstina. Han er medstifter og meddirektør for Alliance for Two States samt israelsk grundlægger og tidligere meddirektør for det israelsk-palæstinensiske Center for Forskning og Information. Dr. Baskin fungerede også som rådgiver for den myrdede israelske premierminister Yitzhak Rabin og for den tidligere præsident Shimon Peres i fredsforhandlingerne med Palæstina i 1990'erne. Interviewet blev udført af Gerald Belsky fra Schiller-instituttet. Underoverskrifter er blevet tilføjet.

Gerald Belsky: Dette er Gerald Belsky fra International Peace Coalition og Schiller Institute, samt *Executive Intelligence Review*. Jeg har som gæst Gershon Baskin her, som er en kendt fredsforhandler og fortaler for tostatsløsningen [for Israel og Palæstina] i mange årtier. Han var samarbejdspartner med den afdøde premierminister Yitzhak Rabin i arbejdet for fred. Mere for nylig har han spillet en afgørende rolle i forhandlingerne med Hamas og USA om denne fredsproces, så skrøbelig den end er.

Jeg vil gerne spørge dig, Gershon, hvor du ser processen

bevæge sig hen; Hvor skal den hen; Og hvordan kommer man derhen?

Officielt Foto fra Det Hvide Hus af Daniel Torok

USA's præsident Donald Trump og Israels premierminister Benjamin Netanyahu gennemgår den amerikanske fredsplan for Gaza sammen med Jared Kushner den 29. september 2025 under et bilateralt møde i Det Ovale Kontor.

Gershon Baskin: Jeg mener, udgangspunktet er virkelig at anerkende vigtigheden af at afslutte krigen i Gaza—og krigen i Gaza er slut. Den sluttede, fordi [USA] Præsident Donald Trump tvang den israelske premierminister til at afslutte krigen. Dette ville ikke være sket uden Trumps indgreb og insisteren på, at krigen skulle slutte. Det skete, fordi efter det mislykkede israelske forsøg på at myrde Hamas-ledelsen i Doha, Qatar, fortalte Trumps arabiske partnere i Qatar, Saudi-Arabien og De Forenede Arabiske Emirater til Trump, at Israel er ustabil; Netanyahu er en vild mand, og han bringer hele regionens sikkerhed i fare.

Hvis du vil vide, hvad Donald Trump tænker, så følg pengene. Trumps, Trump-familiens og, vil jeg sige, USA's nationale interesser ligger bestemt i Den Arabiske Golf; i disse lande og andre lande, og ikke kun i staten Israel, som tidligere amerikanske administrationer måske har opfattet det. Så dette er en direkte konsekvens af det mislykkede israelske attentatforsøg i Doha; overtrædelse af staten Qatars suveræne territorium; og de tætte relationer mellem Trump og emiren [Sheikh Tamim ibn Hamad Al Thani] og Qatars premierminister [Sheikh Mohammed bin Abdulrahman bin Jassim Al Thani]. Og selvfølgelig den direkte involvering af [USA's særlige udsending] Steve Witkoff, som var forhandleren bag kulisserne. Men det var i sidste ende Trumps beslutning.

Det var første fase. Men for at nå dertil, og for at påtvinge dette ikke kun Israel, men også Hamas, kom Trump med det, der

nu er 20-punktsplanen, og han indarbejdede 20-punktsplanen i en aftale, der blev indgået med de arabiske og muslimske lande samt de europæiske lande. Det blev indarbejdet i de forhandlinger, som amerikanerne førte direkte gennem qatarerne, egypterne og tyrkerne; og i det sidste øjeblik, i et direkte møde mellem de amerikanske forhandlere og Hamas' ledelse. Dette er uden fortilfælde.

Det, det førte til, er noget, som næsten alle i Israel, undtagen mig og nogle få andre, sagde aldrig ville ske: at Hamas returnerede alle de levende gidsler, og ud af 28 afdøde gidsler er der 4, der stadig bliver eftersøgt. Hamas gør en indsats, sammen med Det Internationale Røde Kors, tyrkerne og egypterne, for at finde de resterende fire gidsler, og krigen er slut. Israel har trukket sig tilbage til aftalte positioner, men det er en midlertidig tilbagetrækning til disse positioner; Israel vil blive tvunget til at trække sig længere tilbage.

Foto af sergent Tanner Dibble, 13th Armored Corps Sustainment Command

Amerikanske tropper leverer vigtige måltider til Gazas borgere den 19. marts 2024.

Der er mange bevægelige dele, der skal gøres samtidigt, hastende, som dannelsen af en ny teknokratisk palæstinensisk regeringskomité; oprettelsen af en palæstinensisk sikkerhedsstyrke, som ikke er Hamas; udsendelsen af en international sikkerhedsstyrke i Gaza, som venter på et mandat fra FN's Sikkerhedsråd. Det tredje, fjerde eller femte udkast til denne Sikkerhedsrådsresolution cirkulerer blandt medlemmerne af Sikkerhedsrådet. Der er foretaget ændringer i udkastet: Trump 20-punkts planen er blevet indarbejdet som et bilag i det foreslåede resolutionsforslag; den amerikanske oprettelse af et civilt militært kommandocenter i byen Kiryat Gat, ikke langt fra Gaza. De taler om at oprette en stor militærbase ved siden af Gaza. Amerikanerne har overtaget

spørgsmålet om humanitær bistand, som burde stoppe alle de israelske forhindringer, der er blevet lagt på humanitær bistand, fordi mindre end en tredjedel af det, der skulle have været til Gaza siden våbenhvilen for en måned siden, nu er gået ind i Gaza. Amerikanerne ønsker at fremskynde denne proces.

Vanskeligheder og forhindringer

Der er vanskeligheder, der er forhindringer. Der er en krise lige nu, med mellem et og to hundrede Hamas-krigere i en tunnel under det område, Israel kontrollerer. Hamas leverede resterne af soldaten Hadar Goldin, som blev dræbt i Gaza i 2014. De forstod, at der ville blive indgået en aftale, der ville gøre det muligt for Hamas-krigerne i tunnelen at forlade stedet, måske med deres våben tilbage. Men Israel er imod dette, og amerikanerne forsøger at forhandle en aftale, der gør det muligt for dem at forlade tunnelen. Om de forlader Gaza eller bliver i Gaza, bliver forhandlet.

De næste faser af aftalen er under udvikling. Amerikanerne er i konstant bevægelse af det, vi nu kalder "Bibi-sitting" fra Donald Trump, til vicepræsidenten, til udenrigsministeren, til firestjernede generaler, der kommer hertil, til Jared Kushner, der var her i går; Witkoff kommer ind og ud, og andre amerikanske embedsmænd sørger for, at Israel holder våbenhvilen, selvom Israel har brudt våbenhvilen hver dag. Hamas har brudt våbenhvilen, og amerikanerne arbejder sammen med tyrkerne, egypterne og qatarerne for at sikre, at denne våbenhvile holder, og at vi bevæger os ind i fremtiden, fremadrettede faser, som forhåbentlig vil føre til en regional fredsproces, der indebærer skabelsen af en arkitektur for regional sikkerhed og regional økonomisk udvikling og velstand.

Officielt Foto fra Det Hvide Hus af Daniel Torok

USA's præsident Donald Trump sammen med sin særlige udsending Steve Witkoff ved FN's Generalforsamlings 80. møde den 23. september 2025.

Bundlinjen her er, at alle må forstå, at Israel aldrig vil få sikkerhed, før palæstinenserne har frihed; Palæstinenserne vil aldrig få frihed, før Israel har sikkerhed. Jeg tror, det er forstået af den amerikanske administration, i modsætning til den første Trump-administration, da han fremlagde sin "århundredets aftale", som inkluderede en slags palæstinensisk stat, minus 30% af Vestbreddens territorium, uden suverænitet og uden kontrol over deres grænser. Jeg tror, der er en langt bedre forståelse blandt Trump-personalet i dag-og måske også Trump selv-af, at palæstinenserne har brug for en stat i slutningen af denne proces. Og den stat kan kun give Israel sikkerhed, hvis den er en del af en regional pakke.

Bundlinjen her er, at alle må forstå, at Israel aldrig vil få sikkerhed, før palæstinenserne har frihed; Palæstinenserne vil aldrig få frihed, før Israel har sikkerhed.

Belsky: Gershon, du har skrevet i dine Substack-indlæg, at det, der mangler mellem de to parter lige nu, er empati for hinanden; og at for at opnå en permanent fred må der være en anerkendelse af begge nationers ret til at eksistere. Det, du efterspørger, er i bund og grund det, der blev opdaget i Westfalertraktaten i Europa i religionskrigene. Der var en erkendelse af, at en fortsættelse af denne krig ville ødelægge alle. De fremmede og indførte i international ret begrebet om den andens interesse-hvilket selvfølgelig er et nøglebegreb for fred. Nu har du også skrevet, at mistilliden til begge sider paradoksalt nok er større end nogensinde før, og at begge sider mener, at den anden er skyldig i massive forbrydelser, og at der ikke kan ske forsoning.

Nu er spørgsmålet, hvordan man overvinder denne kløft. Som du

måske ved, har Schiller-instituttet i mange år sagt – og hr. [Lyndon] LaRouche insisterede på, da han fremlagde sin Oaseplan [i 1975] – at for at overvinde denne mistillid og mangel på empati, mangel på anerkendelse af en fælles, fælles fremtid, skal der ske økonomisk udvikling for at skabe fremtiden. Der må være håb for fremtiden. Nu har du skrevet om dette (jeg indså det først for få dage siden) for to år siden, at der må være økonomisk udvikling for at skabe grundlaget for en fremtid, fordi man ikke kan få fred, hvis palæstinenserne holdes i dyb fattigdom uden håb. Så der må indbygges idéen om håb i denne fredsproces. Derfor, som I ved, foreslår vi at bringe enorme mængder ferskvand ind. Du har selv sagt, at det ikke bare kan være en bilateral aftale; Dette skal være regionsdækkende. Du skal have saudierne, qatarerne, tyrkerne osv. med. Derfor skal dette massive udviklingsprojekt, som du faktisk insisterer på bør inkludere at bringe kineserne ind – de har ekspertise og en dokumenteret erfaring med at bygge infrastruktur. Vil du kommentere denne økonomiske side af fredsprocessen?

Baskin: Sikker. Du ved, jeg har lavet dette arbejde siden 1988; Det er lang tid. Det første egentlige forskningsprojekt, vi producerede i denne fælles israelsk-palæstinensiske tænketank om offentlig politik kaldet IPCRI [Israel-Palestine Center for Research and Information], var en bog skrevet af to erhvervsfolk inden for økonomi. Den blev udgivet i 1989 og hed *Peace Pays*. Det var det første forsknings- eller politikpapir, vi udgav, hvor vi anerkendte, at folk måtte se fordelene ved at skabe fred. Det kunne ikke være en abstrakt idé; Det måtte have en direkte indvirkning på deres liv. Det er stadig tilfældet.

Jeg har sagt til israelske publikum i årtier, at det overhovedet ikke giver mening, at vi som israelere ønsker at have fattige naboer. Palæstinensisk fattigdom er ikke godt for Israel; Palæstinensisk fattigdom skaber ulykkelige naboer, og vi bør ønske at have glade naboer. Fordi Israel faktisk er

blevet en økonomisk gigant, giver det ingen mening, at Israel sætter forhindringer for palæstinensisk økonomisk udvikling.

© UNICEF/Mohammed Nateel

Baskin argumenterer for, at "palæstinensisk fattigdom ikke er godt for Israel; Palæstinensisk fattigdom skaber ulykkelige naboer, og vi bør ønske at have glade naboer." Her venter et fattigt barn i Gaza i kø for vand.

Hvis krigen i Gaza ender med, at den økonomiske blokade forbliver intakt i Gaza, vil vi ikke have opnået noget, og intet vil ændre sig. Gaza skal åbnes op; Gaza skal udvikles. Den ene lille positive ting, man kan sige om den totale ødelæggelse af Gaza, er, at man ikke genopbygger flygtningelejre. Gaza skal genopbygges på en måde, der giver folk anstændige boliger, et godt liv, åbne områder, planlagt offentlig transport og infrastruktur—vand, elektricitet, sanitet. Folk behøver ikke at leve med åbne kloakgrave, der løber langs gaderne, hvor de kommer ind i deres hjem. Så der er en chance for, at de mange titusinder milliarder dollars, som forhåbentlig vil blive stillet til rådighed for genopbygningen af Gaza, vil have en direkte indvirkning på folks liv i Gaza. Det vil tage tid. Vi nærmer os vinteren, og der er to millioner hjemløse i Gaza.

En ny politisk ledelse er nødvendig

Vestbreddens økonomi er også blevet ødelagt de sidste to år. To hundrede tusinde palæstinensere, som tidligere arbejdede i Israel og udgjorde 40% til 50% af den palæstinensiske økonomi, har været arbejdsløse i to år. De har ikke haft nogen løn at tage med hjem for at sætte mad på bordet. Israels regering skylder den palæstinensiske myndighed mere end 2 milliarder dollars i skatter, som Israel opkræver på vegne af den palæstinensiske myndighed. De palæstinensiske banker har hundredvis af millioner shekel i deres pengeskab, men de har intet med disse penge at gøre, fordi Bank of Israel og Israels

regering ikke vil lade pengene strømme tilbage til Israel, så de kan krediteres til de palæstinensiske banker. Der er så mange økonomiske problemer her, at det er så kontraintuitivt og kontraproduktivt, at regeringen fører politikker, der øger palæstinensisk fattigdom og palæstinensisk lidelse.

Det er det, vi skal overvinde. Vi kommer ikke til at overvinde det med den nuværende israelske regering. Palæstinenserne skal også have mulighed for at vælge nyt lederskab. Dette er noget, der er blevet lovet dem af deres 90-årige præsident, som er i sit 20. år af en fireårig periode. Så vi har brug for politisk lederskab af en ny slags; Vi har brug for en ny generation. Vi har brug for folk med vision. Vi har brug for, at det internationale samfund er her og accepterer det; ikke kun drevet af USA. Jeg tror, USA har virkelig gode intentioner, og de vil med succes rejse penge fra det internationale samfund – meget af det kommer fra den arabiske verden. Men jeg mener også, det ville være et godt skridt for alle på hele planeten, hvis USA også samarbejdede med Kina om genopbygningen af Gaza, simpelthen fordi ingen i verden bygger infrastruktur hurtigere, mere effektivt og billigere end kineserne. Men jeg tror, det virkelig ville hjælpe Gazas folk. Jeg tror også, det kunne hjælpe med at mindske spændingerne mellem USA og Kina, hvis det skulle ske.

Jeg er mindre sikker på, at det vil ske, på grund af fjendskabet mellem USA og Kina, end jeg er omkring de andre ting, jeg nævnte.

Belsky: Det spørgsmål, du har stillet, er i bund og grund, hvordan man får USA til at samarbejde. For det er tydeligt, at ved at USA tog dette initiativ, som Trump gjorde, tvang det spørgsmålet. Han gik uden for Israel og bragte andre lande ind. Det har været vores opfattelse på Schiller-instituttet, at hvis USA rakte ud til Kina og Rusland og andre nationer–selv Iran–ville vi løse de fleste af de problemer, vi står overfor, hvis vi indførte den samme empati, som I opfordrer til mellem Israel og Palæstina, som en del af en ny

sikkerheds- og udviklingsorden. Som I ved, har kineserne kaldt dette den nye Global Governance Initiative, en ny [Global] Security Initiative. De ville være meget åbne, sammen med Rusland, for at skabe en ny orden, der respekterede alle landes rettigheder; det, du har krævet mellem Israel og Palæstina, i bund og grund.

Baskin: Jeg synes, det er meget svært at forestille sig, at USA faktisk ville vende sig mod Kina, eller at Kina ville vende sig mod Israel. Vi kæmper lige nu med realiteten, at både Qatar og Tyrkiet ønsker at spille en rolle i Gaza, og israelerne har indtil videre lagt vetoret mod det. Det, jeg har foreslået USA, er, at købsprisen for Tyrkiet for at blive involveret i Gaza ville være fornyelsen af fulde diplomatiske forbindelser mellem Israel og Tyrkiet; Og måske kunne det ske.

I would suggest that if we want to see China getting involved, maybe the Qataris could actually be the middlemen, talking to the Chinese. The Qatari Emir and the Prime Minister of Qatar are very close to Donald Trump. If they were to play this mediating role between Beijing and Washington, maybe that could move something. You know, Trump is a transactional President; he sees things in a transactional way. With the Qataris involved and all the money behind them, and the appeal to involve China in the reconstruction of Gaza, maybe it could happen. I don't know about the Russians. We also have to see, right now, if the Russians and the Chinese will threaten to veto the Security Council resolution that the United States wants to pass and [which] would provide the mandate for the international security force in Gaza which is essential.

Palestine's Need for International Protection

It's also, I would point out, unprecedented; this is something that Palestinian people have been calling for for decades: it's international protection; and an international security force in Gaza made up of Arab and Muslim countries, and European countries and others, is exactly the kind of

protection that would prevent Israel from attacking Gaza again. So, this is really in the interest of the Palestinians to see this done, and we don't want the Russians or the Chinese to veto the Security Council resolution simply because the Americans are trying to pass it.

Belsky: One thing you may not be aware of in terms of the Russian angle here, is that the CEO of the Direct Investment Fund of Russia, Kirill Dmitriev, who is also the presidential envoy for international economic cooperation, recently came to Washington and met with Steve Witkoff on the question of trans-Siberian economic projects. We know that Trump has shown some interest in these. What Dmitriev has proposed, is a project that the Schiller Institute has long also been promoting, which is to build a Bering Strait Tunnel that would link all of North America with Eurasia. Now, if you could get that kind of cooperation on development projects between the United States and Russia, you would then intersect the Chinese Belt and Road Initiative. So, that is one direct link.

But also in terms of China, Professor Zhang Weiwei, a noted international relations and economic expert in China, has told us that China has tremendous experience in defeating the desert. They have one of the biggest deserts, as you know, in northwest China. They have been beating it back with water development and tree planting; they have a whole process of doing this. When he looked at the Oasis Plan, he said, "Look, in terms of developing this water project, China could do it. We could be brought in." Do you have any comments on this type of economic cooperation? I should add, in this regard, that in September, the Chinese—with the Russians and other members of the BRICS—had a conference of the Shanghai Cooperation Organization, where they promoted this type of new economic and security order being developed together. If that could be brought in through the Qataris or whomever, this would change the whole dynamic, we think.

Baskin: I think it would be great if it could happen, and the

more cooperation the better; the more projects that are actually put down on the ground. We have two million homeless people in Gaza; this has to be dealt with quickly; this is a human disaster that's happening in Gaza. I think for the security of the region, the security of the world, the more cooperation that can be developed between the superpowers in the world—the United States, Russia, and China—the better it is for the entire globe. It's good for everyone. It sometimes bewilders me that this kind of cooperation doesn't develop, and people are looking at very primitive conceptions of competition rather than cooperation. It's the cooperation we need to get. The spark for the cooperation could be helping to build peace between Israel and Palestine; that benefits us all.

It sometimes bewilders me that this kind of cooperation doesn't develop, and people are looking at very primitive conceptions of competition rather than cooperation. It's the cooperation we need to get.

Engelsk tekst

Belsky: Absolutely! The irony of the situation, is that President Trump is very interested in these economic projects through the Abraham Accords, but the countries he's counting on to do this, which could create security for everybody, including Israel, many of them are collaborators if not members of the BRICS, and they collaborate with China. Egypt is a member of the BRICS; the UAE is a member of the BRICS; Iran is a member of the BRICS. So, any Abraham Accords that did not bring in these types of development— let me put it this way: If they were perceived as an attempt to isolate China out of the picture, stop the BRICS, and build an economic program independently—once again, competition and

bloc—ironically, that would fail. Yet, if the U.S. got over its opposition to the BRICS and seeing it as a threat to the United States and the dollar, I am quite certain these countries would be glad to cooperate with the United States—which they’ve told us.

Baskin: As I said, I think Qatar might be the key player here, because of the very close position that Qatar has with the United States, with President Trump. And its ability to work behind the scenes is something that they do. You know, the criticism of Qatar in Israel is that it’s a country that supports the Muslim Brotherhood and supported Hamas for years. It’s a complex situation; it’s a complex reality. I think that Qatar wants to be involved in the continuation of helping Gaza without building groups like Hamas that threaten the security of the entire region. I think there is a kind of awakening taking place in Qatar as well. If they can play a positive role between the United States and China, more power to them; they should do it.

Belsky: Finally, I’d like to ask you, in terms of the process of building for a two-state solution, which some people have dismissed as “not going to happen.” I, frankly, think it’s the only realistic thing. As you and other people have said, there are seven million Israelis and seven million Palestinians, and they’re not going anywhere. They’re going to be living together. But would you like to comment in that regard?

Baskin: Jeg vil bare sige, at de mennesker, der taler om en énstatsløsning, må vide, at der ikke findes sådan noget. Hvis du vil løse en konflikt, må du spørge, hvad det er, folk har været villige til at kæmpe, dø og dræbe for. I Israel og Palæstina har det været for en territorial udtryk for deres identitet. Israelere og palæstinensere har ikke kæmpet, dræbt eller død for en samlet stat Israel-Palæstina og et territorium, der ikke er defineret i etnisk eller religiøs forstand. Israelere ønsker en jødisk stat, og palæstinenserne ønsker en palæstinensisk stat. Selv de israelere og

palæstinensere, der måske taler om en enstatsløsning, i det øjeblik man graver under overfladen og beder dem beskrive den stat, beskriver palæstinenserne en palæstinensisk stat, og israelerne beskriver en jødisk stat.

Fjernelse af barriererne for fred

Så hvis vi vil løse konflikten, må vi svare på, hvad der er værd at kæmpe for. Israelere har brug for et territorielt udtryk for deres identitet, og palæstinensere har brug for et territorielt udtryk for deres identitet. Men betingelsen for, at det kan ske, er, at vi skal fjerne barrierer, mure og hegn; Ikke bygge dem højere. Der kan kun være fred her, hvis der er samarbejde på tværs af grænserne—økonomisk samarbejde, miljøsamarbejde, energisamarbejde og alt, hvad man kan forestille sig, fra uddannelse til forskning til kultur til mad til alt. Fordi vi bor på et lille stykke jord, som er et fælles hjemland for begge folk. Og selv hvis der er en grænse, der adskiller suveræniteten mellem disse to stater, skal der erkendes en anerkendelse af, at hele territoriet er vigtigt for alle de mennesker, der bor her.

Belsky: Vil du kommentere spørgsmålet om, hvorvidt Israel løslader Marwan Barghouti, som længe har været fortaler for tostatsløsningen og anses for at være den mest populære palæstinensiske leder, som sandsynligvis ville blive valgt til præsident, hvis der blev valgt?

CC/BDalim

Marwan Barghouti

Baskin: Nå, jeg gik ind for Marwan Barghoutis løsladelse sammen med amerikanerne, da de forhandlede med Israel og Hamas om fangeløsladelsen. To hundrede og halvtreds palæstinensiske fanger, der afsonede livstidsdomme for at have dræbt israelere, blev løsladt i den sidste runde af denne aftale, der afsluttede krigen. Jeg gik ind for Marwan. Men jeg synes

også, det er vigtigt at bemærke, at selvom jeg mener, at Marwan burde være fri, ved vi ikke, hvad Marwans sindstilstand er.

Han har været i fængsel i 23 år nu. Han er ikke en ung mand. Han er blevet tortureret af Israel de sidste to år; holdt i isolation i mørke mange timer om dagen; Er blevet sultet og fysisk mishandlet. Han er blevet flyttet mindst fem gange mellem fængsler, hvor han får indvielse fra fængselsvagterne. Den israelske fængselsmyndighed ledes i dag af Ben Gvir, og de tager imod ordrer fra Ben Gvir, og de behandler alle palæstinensiske sikkerhedsfanger på samme måde. Marwan, fordi han er et symbol på palæstinensisk kamp og palæstinensisk lederskab, får ekstra særlig opmærksomhed fra de israelske fængselsmyndigheder.

Så vi har ingen idé om, hvordan hans sindstilstand er. Han bør løslades. Han bør være fri til at træffe en beslutning, hvis han vil tjene det palæstinensiske folk som leder. Måske har han brug for at komme sig over al den tortur, han har udstået gennem årene, og måske er han ikke i en position til at lede. Han er uden tvivl den mest populære palæstinensiske leder, fordi han er et symbol på det palæstinensiske folk. Men efter at have siddet i fængsel i 23 år, ved den unge generation af palæstinensere ikke engang, hvem han er; ved intet om ham; Han er bare et navn. Og det skal vi erkende.

Bundlinjen er, at palæstinenserne skal have retten – skal have retten – til at vælge deres eget lederskab. Og hverken du, jeg eller nogen anden i verden bør påtvinge dem, hvem deres ledere er. Dette skal være et frit valg for det palæstinensiske folk. Hvis de vælger at vælge Marwan Barghouti, uanset om han sidder i fængsel eller ej, er det deres valg.

Belsky: Endelig, Gershon, vil jeg blot gøre dig opmærksom på, at pave Leo XIV for nylig identificerede et princip, som Schiller-instituttet har fremmet i 40 år. Det kaldes "tilfældighederne af modsætninger." Han citerede en teolog fra

det 15. århundrede—ikke særlig kendt—Nikolaus af Cusa, som havde opfundet begrebet en økumenisk alliance mellem forskellige religioner og folk, baseret på det videnskabelige princip om, at Det Ene er større end de Mange. Og at man ikke kan løse et problem på samme niveau, som det blev skabt på; Du er nødt til at gå til en højere sandhed. Dette er et princip, vi har fremmet, og jeg mener, at det, vi har diskuteret i dag, er et eksempel på det princip om en højere sandhed. Hvordan forener man to modsætninger på et højere niveau, nemlig spørgsmålet om udvikling og sikkerhed for alle. Derfor, hvis vi anvender dette princip i dag, kan vi ærligt talt forvandle hele verden.

Baskin: Det lyder som en god idé for mig. Jeg tror, amerikanerne kaldte det *e pluribus unum*—fra mange, én.

Belsky: Absolut! Og i den forord til forfatningen fremmer den den almene velfærd. Hvis vi tager det princip og anvender det på hele verden, kan vi løse alt.

Baskin: Jeg er enig.

Belsky: Tusind tak, Gershon, for alt det, du har gjort.

Baskin: Mange tak.

